

UTKAST TIL TO FORSKRIFTER OM ETABLERING, DRIFT OG BRUK AV JORDSTASJON FOR SATELLITT PÅ SVALBARD OG I ANTARKTIS – HØRINGSNOTAT

1. INNLEDNING OG BAKGRUNN

Det er behov for regulering av satellittvirksomhet i Antarktis, og det er behov for modernisering av reguleringene for Svalbard. Rettsgrunnlagene og problemstillingene knyttet til regulering og håndhevelse er imidlertid ulike i de to tilfellene, og det foreslås derfor to særskilte forskrifter.

Gjeldende forskrift regulerer etablering, drift og bruk av jordstasjon på Svalbard og på det norske fastlandet. Forskriften er fastsatt med hjemmel i lov 23. juni 1995 nr. 39 om telekommunikasjon (teleloven) og lov 17. juli 1925 nr. 11 om Svalbard. Den gjenspeiler reguleringsregimet slik det forelå i 1999. På bakgrunn av den tekniske og markedsmessige utviklingen siden teleloven ble fastsatt i 1995, har forvaltningen av teleområdet gjennomgått en utvikling. Teleloven er erstattet av lov 4. juli 2003 nr. 83 om elektronisk kommunikasjon (ekomloven). Utviklingen frem til i dag, det nye lovverket og utviklingen innenfor satellittindustrien har ført til behov for å revidere reguleringsgrunnlaget for jordstasjoner.

I forskriftsutkastene er virkeområdene foreslått avgrenset mot å gjelde Norges fastland. Bakgrunnen for dette er at den nødvendige regulering av etablering, drift og bruk av jordstasjon på fastlandet nå følger direkte av ekomloven. Krav og begrensninger i bruken som er nødvendig utover dette, fastsettes direkte i de konkrete frekvenstillatelsene.

De senere årene har satellitteknologi utviklet seg kraftig. Evnen til å observere jorden fra rommet med svært god oppløsning har vært en av de viktigste faktorene som driver utviklingen. Satellittsensorer og data som tidligere kun var tilgjengelig for rene militære operasjoner, er i dag tilgjengelig ikke bare for sivile myndigheter, men også for kommersielle aktører.

Den spesielle geografiske plasseringen har gjort Svalbard og Antarktis særlig attraktive for observasjon av verdensrommet og som lokasjon for nedlesning av data fra satellitter som observerer jorden fra verdensrommet for studier av klima-, miljø- og meteorologi. Mange observasjons- og overvåkningssatellitter går i polare baner som bringer dem over Svalbard og Antarktis i hvert omløp.

Den landbaserte jordstasjonen TrollSat ved forskningsstasjonen i Dronning Maud Land i Antarktis, har vært i drift siden 2007. På Svalbard er det satellittjordstasjoner flere steder. Stasjonen ved Longyearbyen har vært i stadig utvikling, og består i dag av en rekke antenner. Den er en av få satellittjordstasjoner i verden som kan ha kontakt med satellitter i polare baner i hvert omløp de tar rundt jorden (14 av 14 runder i døgnet). Sammen med jordstasjonen i Antarktis vil det være mulig å lese ned data fra satellitter 26 ganger i døgnet.

Siden midten av 90-tallet er teknologien som tidligere var forbeholdt militære formål også blitt tilgjengelig sivilt. I dag finnes det derfor både militære satellitter, sivile satellitter og satellitter med flerbruksanvendelser, såkalt "dual use". Det er blir derfor vanskeligere å avgjøre om satellittsensorer er av en slik type, eller gir en slik ytelse, at data ikke bør tillates nedlest på Svalbard og i Antarktis. Bakgrunnen for at bruk til rene militære formål ikke skal være tillatt på Svalbard og i Antarktis er ønsket om å fremme fredelige formål, og unngå

tvilsspørsmål knyttet til etterlevelsen av militære begrensninger i Svalbardtraktaten (artikkel 9) og Antarktistraktaten (artikkel 1), samt andre folkerettslige krav.

2. HOVEDINNHALDET I DE TO FORSKRIFTENE

Utkastene til forskrifter tar sikte på å regulere bruken av jordstasjoner i polare områder på en hensiktsmessig måte. I ny § 7 i begge forskrifter foreslår departementet et forbud mot å sende data til eller lese data ned fra en satellitt som ivaretar funksjoner spesielt for militære formål.

For at nedleste data skal kunne ha en særlig militær nytteverdi er det en forutsetning at dataene er eksklusivt tilgjengelige for én aktør. Av den grunn foreslås at det ikke er tillatt å lese ned data som ikke gjøres tilgjengelig på fritt grunnlag eller kommersielle vilkår. Dette kan bidra til å avskjære vanskelige bevissspørsmål i tvilstilfelle og vil ha en generelt tillitsskape effekt.

Forbudet mot å lese ned data som ikke kan gjøres kommersielt tilgjengelig foreslås kombinert med en adgang for tilsynsmyndigheten til å sette en frist for når de nedleste dataene skal være tilgjengelige. Videre foreslås det at tilsynsmyndigheten etter søknad kan dispensere fra plikten til å gjøre data tilgjengelig, så fremt det godtgjøres at det foreligger særskilte forskningsmessige eller kommersielle hensyn som må ivaretas.

Disse begrensningene vil forhindre at en aktør kan nyttiggjøre seg en eventuell kortvarig eksklusiv kjennskap til dataene for militære formål, samtidig som det åpner for en viss fleksibilitet når det gjelder å tilgodese eventuelle legitime ikke-militære behov for eksklusivitet, for eksempel knyttet til forskning. Dette vil etter departementets vurdering, i samråd med Utenriksdepartementet, gi god sikkerhet for at traktatbestemmelsene overholdes, samtidig som det ikke er unødig byrdefullt og bidrar til å hindre legitim sivil og kommersiell virksomhet.

Tilsynsbestemmelsene i forskriften foreslås forsterket gjennom blant annet å fastsette grundigere tilsynsrutiner der tilsynsmyndigheten kan kreve at opplysningene som loggføres også lagres hos myndigheten, og ved å innføre et årlig krav om å dokumentere at kommunikasjonen med hver enkelt satellitt oppfyller vilkårene etter forskriftsutkastenes § 7. Videre inneholder forskriftsutkastene ulike bestemmelser om tilsyn med tillatelsene og tilsyn med jordstasjonene og sanksjoner ved brudd på disse.

For øvrig gjelder ekomloven og forskrift om elektronisk kommunikasjonsnett og elektronisk kommunikasjonstjeneste av 16. februar 2004 nr. 401 for Svalbard og Antarktis med de begrensninger som følger av forskrift om stedlig virkeområde for lov om elektronisk kommunikasjon vedrørende Svalbard, Jan Mayen, Bilandene og Antarktis av 4. juli 2003.

Ved gjennomgangen av behovet for regulering er det avdekket at enkelte bestemmelser i ekomloven som i dag er gitt anvendelse på Svalbard og i Antarktis er overflødige eller uhensiktsmessige i disse områdene. Dette foreslås løst gjennom en endring i forskrift om stedlig virkeområde for lov om elektronisk kommunikasjon vedrørende Svalbard, Jan Mayen, Bilandene og Antarktis av 4. juli 2003, se pkt. 5 nedenfor.

3. TILSYNSMYNDIGHET OG FINANSIERING

Hvilken tilsynsmyndighet som skal ha det endelige og utøvende ansvaret over forskriftene på henholdsvis Svalbard og i Antarktis har vært gjenstand for vurdering.

I dag gjennomføres tilsynet i et samarbeid mellom flere myndighetsorgan. Sysselmannen er tilsynsmyndighet etter forskriften med assistanse fra Forsvarets Forskningsinstitutt (FFI) og Nkom. Sysselmannen har ikke selv fagkompetanse når det gjelder satellittkommunikasjon, og de faglige vurderingene foretas derfor i all hovedsak av FFI og Nkom. Ingen av de eksisterende fagmyndighetene på området kan være tilsynsmyndighet alene uten at det blir tilført midler til økt bemanning og kompetanseheving.

Justis- og beredskapsdepartementet har også anført at tilsynet på Svalbard er for krevende og teknisk særegent til at Sysselmannen fremover i tid kan ha hovedansvaret for tilsyn etter den nye forskriften. Det er imidlertid på det rene at Sysselmannen også fremover vil ha en rolle ved tilsynsførselen på Svalbard i form av råd når det gjelder forhold på Svalbard, logistikkbistand knyttet til helikoptertransport og tolketjenester, og annen bistand til Nkom, herunder eventuell utøvelse av politimyndighet. I arbeid med mange utenlandske foretak og representanter fra ulike nasjoner er det viktig at norske myndigheter bruker de formelt konstituerte myndighetsaktørene til å håndheve nasjonalt regelverk. Dette taler etter departementets syn for at Sysselmannen til en viss grad fortsatt må ha en rolle i tilsynsførselen etter forskriften på Svalbard.

Ansvar for og den operative utøvelsen av tilsyn med virksomheten etter dagens forskrift utgjør et komplisert bilde som det ikke er ønskelig å videreføre. Samferdselsdepartementet ønsker derfor at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet skal ta en helhetlig og aktiv rolle i tilsynsførselen med satellittvirksomheten på Svalbard og i Antarktis.

Nasjonal kommunikasjonsmyndighet mener også at det er fornuftig og hensiktsmessig at én myndighet, Nasjonal kommunikasjonsmyndighet, har ansvaret for tildeling av frekvens-tillatelser og tilsyn med jordstasjoner på Svalbard og i Antarktis. Dersom Nasjonal kommunikasjonsmyndighet skal være ansvarlig tilsynsmyndighet innebærer dette et ansvar som har side mot ivaretagelse og overholdelse av Norges internasjonale forpliktelser etter Svalbardtraktaten og Antarktistraktaten. For at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet skal kunne påta seg dette ansvaret og gjennomføre et tilsyn som er tilfredsstillende, vil det være nødvendig å etablere et kompetent og uavhengig fagmiljø som selv kan vurdere og analysere bruken av jordstasjoner på de nevnte lokasjoner.

Et uavhengig fagmiljø er viktig for å kunne gjennomføre tilsynsoppgavene som foreslås i forskriftsutkastene, for å kunne håndtere utviklingen i form av blant annet bruk av "dual use" satellitter (satellitter som har både sivil og militær kapabilitet), og for å være rustet og forberedt på andre fremtidige utfordringer. Det er store kostnader forbundet med å utvikle og skyte opp en satellitt og således er det ikke lenger slik at en satellitt nødvendigvis er enten militær eller sivil. For å kunne vurdere satellittenes egenskaper og kapasitet, forutsetter tilsyn også at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet har tilstrekkelig kompetanse til både å vurdere hva de nedlastede dataene benyttes til og hvordan dataene blir gjort tilgjengelige og kommersialisert.

Denne typen grundigere tilsyn som nå foreslås innført ved ny forskrift krever vesentlig mer ressurser enn tilsynet etter eksisterende lovgivning,

Før den nødvendige kompetansen og et fagmiljø er etablert, vil det fortsatt være behov for å søke bistand fra eksterne instanser for å vurdere satellittenes egenskaper og for å vurdere hvorvidt og hvordan nedlastede data er gjort kommersielt tilgjengelige. For å gjøre tilsynsførselen til Nasjonal kommunikasjonsmyndighet mer uavhengig av slike instanser, er det aktuelt å bruke ressurser til opplæring og utvikling av egne/nye ansatte. I forbindelse med organiseringen og gjennomføringen av det stedlige tilsynet på Svalbard og i Antarktis vil det i tillegg være behov for bistand og hjelp fra andre myndigheter, blant annet fra Sysselmannen og fra Norsk Polarinstitut.

For at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet skal kunne gjennomføre et aktivt og tilstrekkelig tilsyn med satellittvirksomheten på Svalbard og Antarktis er det behov for å styrke bemanningen med 2 årsverk. Dette medfører behov for økning i budsjetttrammen til 2,5 mill. kr årlig. Nasjonal kommunikasjonsmyndighet er i dag selvfinansiert og tilsynets drift finansieres ved gebyrer. Økningen i kostnader for Nkom vil føre til at de totale, årlige gebyrene for de som driver jordstasjonsvirksomhet på Svalbard og i Antarktis må økes med om lag 1,85 millioner kroner.

Tilsyn etter jordstasjonsforskriftene finansieres gjennom "gebyrforskriften". Kostnadene for Sysselmannen på Svalbard som er ansvarlig for tilsyn etter gjeldende forskrift, vil ikke bli nevneverdig endret. Kostnadene for bistand fra andre som medvirker til tilsyn, vil bli dekket gjennom gebyr til tillatelsesinnehaver. Kostnaden forbundet med logging, lagring og oversendelse av data skal dekkes av innehaver av jordstasjonen.

4. MERKNADER TIL BESTEMMELSENE

Det er primært jurisdiksjon, hjemmelsgrunnlag og enkelte elementer som skyldes ulike stedlige forhold som skiller de to forskriftene. Forøvrig er en rekke bestemmelser felles. For å unngå dobbeltbehandling vil omtalen i det følgende derfor bli delt i tre, pkt. 4.1 om særbestemmelser i forskriftsutkastet om Svalbard, pkt. 4.2 om særbestemmelser i utkastet om bilandene og Antarktis og pkt. 4.3 om fellesbestemmelsene.

4.1 Særbestemmelser i utkast til forskrift om Svalbard

Til § 1 Formål

Bestemmelsen foreslås endret i tråd med formålet med revisjonen. Det er også inntatt tydeligere referanser til det folkerettslige rammeverk på området. Formålet med forskriften er å sikre at regler for jordstasjon på Svalbard legger til rette for samfunnsnyttig etablering, drift og bruk av jordstasjon på Svalbard innenfor rammene som settes av ekomloven, svalbardloven og Norges folkerettslige forpliktelser. Her vil særlig Svalbardtraktaten artikkel 9 være sentral. Også andre folkerettslige forpliktelser kan ha relevans som tolkningsfaktorer, herunder artiklene 3, 4 og 6 i traktat av 27. januar 1967 om prinsippene for statenes virksomhet ved utforsking og bruk av det ytre verdensrom, innbefattet månen og andre himmellegemer og andre folkerettslige prinsipper knyttet til fjernmåling og jordobservasjon fra verdensrommet.

Til § 2 Virkeområdet

Virkeområdet for forskriften foreslås endret fra å gjelde Norges fastland og Svalbard, til bare å gjelde Svalbard. Bakgrunnen for at forskriftsreguleringen av jordstasjonsvirksomhet på fastlandet foreslås opphevet er at det ikke lenger er behov for å forskriftsregulere slik virksomhet. Jordstasjoner på fastlandet reguleres direkte i tillatelsene uten hensyn til begrensningene som følger av Svalbardtraktaten og Antarktistraktaten. Jordstasjoner som bare mottar

kringkastingsprogram vil ikke omfattes av forskriften. Dette er en videreføring av gjeldende forskrift § 1 tredje ledd og sikrer blant annet at antenner med fast pekevinkel for mottak av TV-sendinger ikke blir omfattet av forskriften.

Videre vil ikke jordstasjoner som opererer i frekvensbånd regulert i gjeldende fribruksforskrift være omfattet av forskriften. Radiofrekvenser som omfattes av fribruksforskriften kan tas i bruk på de vilkår som fremgår av forskriften uten at det kreves noen individuell avgjørelse fra frekvensmyndigheten. Til forskjell fra individuelle frekvenstillatelser deler brukerne av fribruksfrekvenser ressursene uten regulert eller avtalebasert koordinering. Frekvensressursene man kan benytte etter fribruksforskriften er av en slik natur at de ikke kan benyttes til det formål forskriften er ment å regulere, det er derfor tatt et generelt unntak for disse frekvensene.

I andre ledd foreslås det presisert at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet i tvilstilfeller avgjør om en jordstasjon reguleres av forskriften. Dette er en videreføring av gjeldende forskrift § 1 fjerde ledd.

Til § 9 Tilsyn

Bestemmelsen tilsvarende § 14 i gjeldende forskrift og oppstiller regler for tilsyn for jordstasjoner på Svalbard. Bestemmelsen står i nær sammenheng med § 7. Departementet foreslår i nytt første ledd at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet utpekes som tilsynsmyndighet for jordstasjoner på Svalbard. Det følger videre av første ledd at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet fører tilsyn med tillatelser utstedt etter § 4. Dette gjelder både for "etablerings-, drifts- og brukstillatelser" etter § 4 første ledd og "kommunikasjonstillatelser" etter § 4 andre ledd.

Det foreslås fastsatt i andre ledd at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet uten hinder av lovbestemt taushetsplikt kan benytte bistand fra andre i tilsynsførselen. Dette er en videreføring av eksisterende praksis. Sysselmannen har tidligere benyttet bistand fra Nasjonal kommunikasjonsmyndighet og Forsvarets forskningsinstitutt for gjennomføring av tilsynet på Svalbard. Når Nasjonal kommunikasjonsmyndighet har bygd opp tilstrekkelig kompetanse i egen organisasjon forventes det at behovet for bistand fra andre myndigheter og forvaltningsorgan blir redusert.

Som en del av det styrkede tilsynsregimet ønsker departementet i tredje ledd å innføre en plikt for innehaver av tillatelse om årlig og på forespørsel å dokumentere for Nasjonal kommunikasjonsmyndighet at bruken av jordstasjonen er i samsvar med kravene i § 7 første og andre ledd og vilkår gitt i tillatelsen etter § 4. Dette innebærer en jevnlig kontroll for å sikre at folkerettslige krav oppfylles, samtidig som det gir anledning til å be om dokumentasjon på forespørsel.

En viktig del av tilsynsarbeidet er også å etterprøve at jordstasjonen ikke er brukt i strid med kravene i § 4 og § 7. Dette muliggjøres ved at virksomheten ved jordstasjonen blir loggført, jf. § 8. I nytt fjerde ledd foreslår departementet at innehaver av tillatelse på forespørsel fra Nasjonal kommunikasjonsmyndighet skal utlevere logg og kopi av data etter § 8 første og tredje ledd. Videre kan andre opplysninger som er nødvendig for gjennomføring av tilsyn kreves utlevert. Som i eksisterende forskrift § 14 femte ledd presiseres det at opplysningene kan kreves utlevert elektronisk, da dette anses for å være mest hensiktsmessig.

I nytt femte ledd foreslås det inntatt at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kan bestemme at dokumentasjon skal sendes direkte til den som bistår etter andre ledd. Forslaget til nytt femte ledd må sees i sammenheng med forslag til ny § 9 andre ledd. I forslaget presiseres det videre

at organet som mottar informasjonen etter første og andre ledd ikke skal gi innsyn i informasjon som på tidspunktet for utveksling var unntatt offentlighet av avsenderorganet, uten skriftlig samtykke fra Nasjonal kommunikasjonsmyndighet. Det vises i denne sammenheng til offentleglova §§ 12, 14, 15 og §§ 20 til 26.

Til § 11 Besøksadgang

Bestemmelsen tilsvare § 15 i gjeldende forskrift og foreslås i hovedsak videreført. Forslaget viderefører besøksadgangen for representanter fra forskningsinstitusjon som er hjemmehørende i et traktatland, under forutsetning av at de besøkende har nødvendige faglige kvalifikasjoner og får tillatelse fra Nkom til å besøke jordstasjonen.

Det presiseres at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kan stille særlige vilkår for gjennomføring av besøket. Vilkårene som settes må være forholdsmessige og ha sammenheng med besøket.

Det bes særlig om høringsinstansenes syn og kommentarer på om besøksadgangen etter gjeldende forskrift bør videreføres i ny forskrift.

Til § 12 Pålegg, sanksjoner og straff

Bestemmelsen er en sammenslåing av tidligere § 16 om sanksjoner, § 17 om pålegg om endringer og § 23 om straff. Innholdet videreføres i hovedsak, med den endring at hjemmelsloven for pålegg og sanksjoner er ekomloven. Etter første ledd kan Nasjonal kommunikasjonsmyndighet gi pålegg om endring eller opphør av ulovlige forhold. Etter andre ledd kan Nasjonal kommunikasjonsmyndighet fatte vedtak om tvangsmulkt, tilbakekall, stenging, overtredelsesgebyr eller inndragning. Det nærmere innhold og vilkår for disse sanksjonene følger av ekomloven.

Det presiseres i tredje ledd at brudd på krav i forskriften kan føre til straff etter ekomloven § 12-4 første ledd nr. 2. Straff etter § 12-4 har bøter eller fengsel inntil seks måneder som øvre strafferamme. Etter tredje ledd siste punktum kan brudd på § 7 straffes etter Svalbardloven § 4 annet ledd. Kravene etter § 7 følger av Norges forpliktelser etter Svalbardtraktaten og har en internasjonal karakter. Det er derfor mest naturlig at brudd på denne følger Svalbardlovens system om straff.

Til § 13 Opphør

Ny § 13 er i stor grad en videreføring av gjeldende § 18 med modernisering av ordlyden og tilpasninger til det nye tilsynsregimet som foreslås i forskriften. Herunder er opphør som følge av at tillatelsen trekkes tilbake (tilbakekall) flyttet til § 12 om pålegg, sanksjoner og straff. I tredje ledd foreslås det at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kan be Sysselmannen på Svalbard om å forsegle en jordstasjon når retten til å bruke denne opphører.

Til § 19 Overgangsbestemmelse

Det foreslås inntatt en bestemmelse om overgangsregler som slår fast at tillatelser med hjemmel i gjeldende forskrift fortsatt skal gjelde inntil tillatelsene utløper eller opphører på annen måte. Det foreslås presisert i andre ledd at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet i samsvar med ny forskrift kan stille tilleggsvilkår i disse tillatelsene dersom de har en levetid utover ikrafttredelsen av nye forskrifter.

4.2 Særbestemmelser i utkast til forskrift om Antarktis

Til § 1 Formål

Formålet med forskriften er å sikre at regler for jordstasjon i Antarktis legger til rette for samfunnsnyttig etablering, drift og bruk av jordstasjon innenfor rammene som settes av ekomloven, lov om Bouvet-øya, Peter I's øy og Dronning Maud Land m.m. (bilandsloven) og Norges folkerettslige forpliktelser. Her vil særlig Antarktistraktaten artikkel 1 være sentral. Også andre folkerettslige forpliktelser kan ha relevans som tolkningsfaktorer, herunder artiklene 3, 4 og 6 i traktat av 27. januar 1967 om prinsippene for statenes virksomhet ved utforskning og bruk av det ytre verdensrom, innbefattet månen og andre himmellegemer og andre folkerettslige prinsipper knyttet til fjernmåling og jordobservasjon fra verdensrommet

Til § 2 Virkeområde

Jurisdiksjonssituasjonen er grunnleggende annerledes i Dronning Maud Land og på Peter I's øy sammenliknet med Svalbard. Mens Svalbard er en del av kongeriket og derfor underlagt alminnelig norsk territorialjurisdiksjon, er Dronning Maud Land og Peter I's øy omfattet av Antarktistraktaten, og de norske suverenitetskravene er bestridt av flere stater. Samtidig har Norge etter Antarktistraktaten en forpliktelse til å forhindre virksomhet som er forbudt etter traktaten, men bare så langt norsk jurisdiksjon rekker.

Norsk lovgiving i Antarktis bygger på både prinsippet om territorial- og personaljurisdiksjon. Personalprinsippet går ut på at lovgivningen blir gjort gjeldende for alle norske statsborgere og virksomheter uten hensyn til hvor i Antarktis de måtte oppholde seg. Territorialprinsippet går ut på at lovgivingen blir gjort geografisk gjeldende for Dronning Maud Land og Peter I Øy og alle som oppholder seg der.

Dette betyr at reguleringene kun gis anvendelse overfor virksomhet der aktuelle søkere eller virksomheter er norske eller på annen måte allerede underlagt et særskilt norsk jurisdiksjonsgrunnlag. På denne bakgrunn er forskriften gitt anvendelse i hele Antarktis, dvs. området syd for 60° sydlig bredde for så vidt gjelder personer og virksomheter som på nærmere spesifisert grunnlag er underlagt norsk personaljurisdiksjon. For Dronning Maud Land og Peter I øy vil regelverket gjøres gjeldende for alle personer eller virksomheter, men med unntak for utenlandsk virksomhet som har tillatelse fra en annen stat som er part i Antarktistraktaten når denne staten har regler om tilsyn med virksomheten. Informasjon om hvorvidt en stat som er part i Antarktistraktaten har regler om tilsyn med slik virksomhet, kan innhentes gjennom etablerte mekanismer under antarktistraktatsamarbeidet. Det er enighet mellom partene til Antarktistraktaten at tilfeller av overlappende jurisdiksjon løses ved direkte konsultasjoner mellom de berørte land.

Tilsvarende som for forskriften som regulerer jordstasjonsvirksomhet på Svalbard foreslås det her at jordstasjoner som bare mottar kringkastingsprogram unntas. Det foreslås også presisert i andre ledd at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet i tvilstilfeller avgjør om en jordstasjon omfattes av forskriften.

Til § 9 Tilsyn

Tilsynsbestemmelsen er utformet likt som forslag til ny bestemmelse om tilsyn med jordstasjonsvirksomhet på Svalbard, med den tilpasning at Norsk Polarinstitut er nevnt i andre ledd istedenfor Sysselmannen på Svalbard. Norsk Polarinstitut foreslås på grunn av sin tilstedeværelse i Antarktis. Det vises til kapittel 4 særbestemmelser i utkast til forskrift om Svalbard, merknad til § 9 Tilsyn.

Til § 11 Besøksadgang

Bestemmelsen er utformet likt som forslag til ny § 11 om besøksadgang i utkast til forskrift om jordstasjonsvirksomhet på Svalbard, med den tilpasning at det er representanter for en forskningsinstitusjon som er hjemmehørende i stat som er part i Antarktistraktaten som har besøksadgang under forutsetning av at de øvrige vilkårene er oppfylt. Tilsvarende presiseres det i andre ledd at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kan overlate til Norsk Polarinstitut å gjennomføre besøket og ledsage representantene. Norsk Polarinstitut er også her valgt på grunn av sin tilstedeværelse i Antarktis.

Bestemmelsen gjelder ikke for inspeksjoner etter Antarktistraktatens artikkel VII. Observatører som er utnevnt etter fremgangsmåten i Antarktistraktatens artikkel VII skal til enhver tid ha fri tilgang til alle områder og installasjoner i Antarktis, herunder også jordstasjoner. For slike personer vil det ikke bli stilt krav til faglige kvalifikasjoner, eller bli stilt vilkår for gjennomføring av inspeksjon av jordstasjon av slike observatører. For å unngå tvil om hvordan forskriftens § 11 stiller seg til Antarktistraktatens inspeksjonsordning, foreslås det derfor inntatt en uttrykkelig unntaksbestemmelse for besøk som er ledd i en inspeksjon etter Antarktistraktaten.

Det bes særlig om høringsinstansenes syn og kommentarer på om besøksadgangen etter gjeldende forskrift bør inkluderes i ny forskrift.

Til § 12 Pålegg, sanksjoner og straff

Bestemmelsen er utformet likt som forslag til ny § 12 om pålegg, sanksjoner og straff i utkast til forskrift om jordstasjonsvirksomhet på Svalbard, med den tilpasning at brudd på forskriftens § 7 straffes etter bilandsloven § 8. På samme måte som for Svalbardforskriften følger kravene etter § 7 av Norges forpliktelser etter Antarktistraktaten. Det er derfor mest naturlig at brudd på § 7 følger bilandslovens system om straff. Det vises derfor til kapittel 4 særbestemmelser i utkast til forskrift om Svalbard, merknad til § 12 Pålegg, sanksjoner og straff.

Til § 13 Opphør

Tilsynsbestemmelsen er utformet likt som forslag til ny § 13 om opphør i utkast til forskrift om jordstasjonsvirksomhet på Svalbard, med den tilpasning at Norsk Polarinstitut er nevnt i tredje ledd istedenfor Sysselmannen på Svalbard. Norsk Polarinstitut er her også valgt på grunn av sin tilstedeværelse i Antarktis. Det vises derfor til kapittel 4 særbestemmelser i utkast til forskrift om Svalbard, merknad til § 13 om opphør.

4.3 Bestemmelser som er felles i de to utkastene

Til § 3 Definisjoner

Til bokstav a) "jordstasjon": Bestemmelsen er i stor grad en videreføring av tilsvarende bestemmelse i § 2 i gjeldende forskrift for Svalbard. Selv om det foreslås å endre ordlyden noe for å forenkle begrepet, er ikke dette ment å innebære en realitetsendring.

Til bokstav b) "satellitt": Med et oppdatert språk finner departementet grunn til å definere satellitt som et ubemannet kunstig objekt som befinner seg minst 100 km over jordoverflaten. Felles for alle satellitter er at de kretser rundt et himmellegeme (for eksempel jorden). Definisjonen er ment å dekke alle typer satellitter, men er ikke ment å dekke bemannede romfartøyer som den internasjonale romstasjonen (ISS).

Til bokstav c) "nyttelast": Definisjonen er ny og omfatter alle passive og aktive instrumenter om bord i en satellitt, herunder blant annet radiosendere og –mottakere, måleinstrumenter og forskjellige sensorer som for eksempel optiske sensorer. Instrumentering knyttet til styring og kontroll av satellitten inngår ikke i definisjonen.

Til bokstav d) "oppskytingsfase": Definisjonen er ny og omfatter fasen fra og med oppskyting og frem til nyttelast tas i bruk. Under oppskytingsfasen deltar ofte en rekke jordstasjoner verden over med å gi støtte til de som skyter opp bæreraketten som frakter satellitten inn i bane rundt jorden. I denne fasen er ikke satellittens nyttelast aktivert og satellitten er således ikke aktiv eller i driftsfase. En oppskytingsfase omtales i internasjonal fagterminologi som "Launch and Early Operations Phase" (LEOP).

Til bokstav e) "nødsituasjon": Definisjonen er ny og omfatter situasjoner hvor en satellitt har tekniske problemer og satellittoperatøren har behov for å kommunisere med satellitten gjennom andre jordstasjoner enn de som normalt anvendes for kontroll og styring av satellitten. Det presiseres i teksten at det ikke foreligger en nødsituasjon dersom det utelukkende foreligger tekniske problemer med nyttelasten.

Til § 4 Krav om tillatelse

I første ledd er det foreslått å stille krav til tillatelse for etablering, drift og bruk av jordstasjon etter mønster av reglene slik de gjelder på Svalbard i dag. Dette er en videreføring av gjeldende § 3 første og andre ledd.

I nytt andre ledd er det foreslått presisert og synliggjort at det kreves en individuell tillatelse for hver enkelt satellitt det kommuniseres med. Det skal rettes særskilt søknad til Nasjonal kommunikasjonsmyndighet om slik tillatelse. Disse tillatelsene kalles "kommunikasjonstillatelser" for å skille dem fra "etablerings-, drifts- og brukstillatelser" etter første ledd. Dette er en videreføring av gjeldende rett. Dersom en jordstasjon vil gjenoppta kommunikasjon med en satellitt etter at en kommunikasjonstillatelse for denne er utgått eller trukket tilbake, må det søkes om ny tillatelse. Fortsatt kommunikasjon med en slik satellitt etter bortfall av kommunikasjonstillatelse kan føre til sanksjoner etter § 12, herunder stenging av jordstasjon.

Det foreslås inntatt et nytt tredje ledd som gir innehaver av jordstasjon en generell tillatelse til å assistere sivile satellitter under oppskytingsfasen og alle typer satellitter i nødsituasjoner. Oppskytingsfasen og nødsituasjoner er nærmere definert i § 3 bokstav d) og e). Det foreligger også særskilte krav til denne typen assistanse i § 7 femte og sjette ledd.

Selv om satellittenes instrumenter i oppskytingsfasen normalt er slått av, og støtte fra jordstasjonen kun består i å sende kommandoer til satellitten samt å motta statusinformasjon, begrenser retten til å yte assistanse i denne fasen seg til sivile satellitter. Tredje ledd gir med andre ord ikke anledning til å yte LEOP assistanse til "Dual use" satellitter. På denne måten vil det ikke kunne reises tvil om at kravet om ikke militær bruk i § 7 første ledd blir oppfylt.

For nødsituasjoner stiller saken seg annerledes, og rett til å yte nødassistanse begrenser seg ikke til sivile satellitter. Nødassistanse omhandler støtte til alle typer satellitter som har problemer, det vil si også til militære satellitter. Det er i definisjonene § 3 bokstav e) presisert at det ikke foreligger en nødsituasjon dersom det utelukkende er tekniske problemer med nyttelasten.

Satellitter som trenger nødassistanse kan i verste fall utgjøre en risiko. Det vil imidlertid være sjelden at satellittdeleer kan tenkes å falle ned på jordoverflaten. Nødassistanse vil normalt være med på å sikre at de store ressursene som er investert i satellittene ikke går tapt.

Typiske problemer ved behov for nødassistanse er vanskeligheter med å kommunisere med satellitten for å motta data og/eller statusinformasjon, eller manglende respons på kommandoer som sendes opp til satellitten. I noen tilfeller vil satellitteier/ansvarlig satellittoperatør miste all kontakt med satellitten, og det er da ønskelig å forsøke å sende opp generelle kommandoer for å starte forhåndsprogrammerte nødprosedyrer. Det er satellitteier/ansvarlig satellittoperatør som erklærer slike unntakssituasjoner og ber om nødassistanse. Det foreslås at slik assistanse kan ytes under forutsetning av at nedlesning av data fra nyttelasten ikke gjennomføres og normal logging av operasjonene foretas.

I fjerde ledd foreslås det tatt inn at det kan fastsettes vilkår for tillatelse etter første og andre ledd. Dette er en videreføring av gjeldende § 3 fjerde ledd, og er bare flyttet av pedagogiske grunner.

I femte ledd foreslås det tatt inn at søknader om tillatelse skal sendes Nasjonal kommunikasjonsmyndighet. Dette er en videreføring av gjeldende § 3 tredje ledd, men det kreves ikke lenger at søknad skal sendes på fastsatt skjema.

Til § 5 Informasjon om eierforholdet og overdragelse

Bestemmelsen er endret sammenliknet med § 4 i gjeldende forskrift. Det foreslås i første ledd at endringer av eierforhold eller organisering skal meldes til Nasjonal kommunikasjonsmyndighet uten ugrunnet opphold. Forslaget legger ikke opp til at slike endringer krever samtykke fra tilsynsmyndigheten.

Det foreslås videre at forskriften ikke lenger skal inneholde et absolutt forbud mot overdragelse av tillatelser, da dette ikke lenger anses nødvendig. I annet ledd foreslås det derfor at tillatelser etter forskriften kan overdras, helt eller delvis, når Nasjonal kommunikasjonsmyndighet samtykker til slik overdragelse.

Det ligger i dette at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kan nekte å samtykke til overdragelse når for eksempel den som tillatelsen skal overdras til, ikke tilfredsstiller kravene for drift av jordstasjon, dersom den som ønsker å overta tillatelsen ikke er hjemmehørende i land som er part i Antarktistraktaten, eller det etter annet regelverk ikke bør gis tillatelse til overdragelse. I siste setning i andre ledd foreslås det presisert at overdragelse omfatter også indirekte overdragelse.

Til § 6 Krav til drift og sikring av jordstasjoner

Bestemmelsen er en videreføring av gjeldende forskrift § 6. Første og andre ledd foreslås opphevet. Tittelen er endret for å klargjøre innholdet i bestemmelsen.

Ved opphevelsen av første ledd fjernes henvisningen til forskrift 2. september 1998 nr. 857 om nasjonal godkjenning av teleutstyr og forskrift 7. september 1994 nr. 867 om teleterminalutstyr og satellittjordstasjonsutstyr der det foreligger felles tekniske reguleringer under EØS. Disse forskriftene er opphevet. Det tas sikte på at de krav som forskriftene oppstilte skal kunne fastsettes direkte i tillatelse om etablering og drift av jordstasjon, jf. forslaget til ny § 4.

Ved opphevelsen av andre ledd fjernes kravet om at jordstasjon skal installeres av autorisert radioinstallatør. De hensyn som begrunner krav til installasjoner av utstyr for elektronisk kommunikasjon på fastlandet gjør seg ikke gjeldende i samme grad på Svalbard og i Antarktis. Kravet foreslås fjernet fordi jordstasjoner som installeres på Svalbard og i Antarktis i det alt vesentlige er spesialkonstruert for de særlige geografiske forholdene som råder i polare strøk. Også andre hensyn enn det rent radiotekniske vil gjøre seg gjeldende, og departementet finner blant annet derfor ikke behov for å opprettholde krav om bruk av autorisert radioinstallatør. Departementet viser for øvrig til at innehaver av jordstasjon har en sterk egeninteresse i at installasjonen er fagmessig utført. En slik endring vil også medføre at utstyr på Svalbard og i Antarktis som er eid av utenlandske aktører som ikke nødvendigvis følger europeiske standarder, ikke kreves installert av autoriserte radioinstallatører. Men det er uansett et krav til at jordstasjonen holdes i slik driftsteknisk stand at alle krav som følger i eller i medhold av lov blir oppfylt.

Annet ledd setter krav til sikring av jordstasjonen slik at uvedkommende ikke får tilgang til jordstasjonen eller kjennskap til data som sendes eller mottas.

Til § 7 Krav til bruk av jordstasjoner

Det foreslås innført en ny regulatorisk modell for å sondre mellom tillatt og forbudt bruk, men det er ikke departementets intensjon å gjøre vesentlige forandringer i hvilken bruk som faktisk tillates. Hensikten er, i likhet med dagens forskrift for Svalbard, å legge til rette for samfunnsnyttig drift av jordstasjon innenfor rammen av Norges folkerettslige forpliktelser.

Første ledd vil fange opp tilfeller der nedlesning og opplesning av data vil kunne komme i strid med Norges folkerettslige forpliktelser etter Svalbardtraktaten artikkel 9 og Antarktistraktaten artikkel 1. Det avgjørende vurderingskriterium etter bestemmelsen er ikke hvorvidt satellitten er sivilt eller militært eid, men om den ivaretar funksjoner spesielt for militære formål. Ved at bestemmelsen legger avgjørende vekt på hvilke formål satellitten skal tjene vil man også fange opp eventuelt kommersielt eide satellitter som ivaretar militære formål, samtidig som militært eide eller kontrollerte satellitter som ivaretar sivile formål, for eksempel innenfor meteorologi eller i forbindelse med søk og redning eller posisjoneringstjenester, vil styre klar av forbudet.

Både i Svalbardtraktaten og i Antarktistraktaten legges avgjørende vekt på en handlings eller en gjenstands formål i vurderingen av om handlingen eller bruken av gjenstanden er forbudt eller ikke. Bestemmelsen reflekterer dette. Det legges ikke opp til å inkorporere ordlyd og vurderingstema fra de to traktatene direkte i forskriften. Dette skyldes både at det er lite ønskelig å tolke rekkevidden og omfanget av våre folkerettslige forpliktelser gjennom alminnelig forvaltningsvirksomhet, og dessuten et ønske om å legge inn en viss sikkerhetsmargin for overholdelse av våre folkerettslige forpliktelser. Kravene til bruk av jordstasjoner samlet sett går derfor muligens noe lenger i å begrense jordstasjonsvirksomheten enn det som er strengt tatt er nødvendig på grunn av våre folkerettslige forpliktelser.

Andre ledd gjelder sending av data til og nedlesning av data fra en satellitt. Formålet med bestemmelsen er dels å gjøre det enklere for Nasjonal kommunikasjonsmyndighet å avgjøre søknader som skaper tvil etter kriteriet i første ledd. Forslaget skal også sikre at de som tilbyr tjenester til allmennheten ikke overtrer ekomloven § 2-9 om taushetsplikt. Bestemmelsen slår fast at det kun er tillatt å lese ned data som gjøres tilgjengelig på fritt grunnlag eller på kommersielle vilkår.

Selv om fritt tilgjengelige data i stor utstrekning benyttes til planlegging og gjennomføring av militære operasjoner vil data som er tilgjengelige for enhver mangle den eksklusivitet som må til for å skape en nær og umiddelbar tilknytning mellom nedlesning av data og det militære formål de benyttes til. Det er med andre ord tillatt å kommunisere med satellitter som brukes både til militære og sivile formål "dual-use" forutsatt at disse dataene gjøres tilgjengelig på fritt grunnlag eller på kommersielle vilkår.

Forbudet mot å lese ned data som ikke gjøres tilgjengelig på fritt grunnlag eller på kommersielle vilkår foreslås kombinert med en adgang for Nasjonal kommunikasjonsmyndighet etter tredje ledd til å sette en tidsfrist for tilgjengeliggjøring av dataene, minst på kommersielle vilkår. Kravet om tilgjengeliggjøring av data er begrunnet i behovet for å unngå at jordstasjoner på Svalbard og i Antarktis benyttes til krigslignende handlinger eller formål av militær karakter, og som et tillitsskapende tiltak.

Det erkjennes imidlertid samtidig at det kan være en rekke legitime, ikke-militære grunner for en aktør til å ønske eksklusiv tilgang til nedleste data. Det kan eksempelvis være forskningsprosjekter som kjøper satellittbilder av jordoverflaten og som ikke ønsker at andre skal få tilgang til dette råmaterialet før deres egen forskning er publisert. For slike tilfeller foreslår departementet at det i § 7 fjerde ledd tas inn en mulighet for Nasjonal kommunikasjonsmyndighet til, etter søknad, å dispensere fra kravet om tilgjengeliggjøring. Etter bestemmelsen må søker godtgjøre at særskilte forskningsmessige eller kommersielle hensyn tilsier at de nedleste data tillates reservert eksklusivt for én mottaker.

Departementet har i § 4 tredje ledd foreslått inntatt at jordstasjoner kan yte assistanse i oppskytingsfasen og nødassistanse etter anmodning, uten at det foreligger en kommunikasjons-tillatelse med den aktuelle satellitt. I § 7 femte foreslår departementet det presisert at loggføringskravene i § 8 må overholdes og at data fra nyttelast ikke skal leses ned under yting av nødassistanse. I sjette ledd foreslår departementet en plikt for innehaver av tillatelse til straks å underrette Nasjonal kommunikasjonsmyndighet om assistansen som er gitt.

Til § 8 Plikt til loggføring og lagring

Bestemmelsen er i stor grad en videreføring av gjeldende forskrift § 13 med noen modifikasjoner. Den som har tillatelse vil ikke lenger ha plikt til å loggføre henholdsvis prosessering ved jordstasjonen og kontrollinformasjon sendt til satellitt. Plikt til å loggføre disse data foreslås opphevet da all kontrollinformasjon sendt til satellitt kun vil forekomme i kryptert form og av den grunn ikke gir noen merverdi for tilsynsmyndigheten.

Videre blir det ikke prosessert data ved jordstasjoner på Svalbard og i Antarktis, disse dataene sendes kryptert rett til eier og norske myndigheter har ikke grunnlag for å kreve utlevert krypteringsnøkler eller lignende innretning for å dechiffrere de krypterte dataene. Derfor foreslås det at loggføringsplikten knytter seg til satellittpasseringene der en jordstasjon sender data til eller leser ned data fra en satellitt og antennestyringsordrene som benyttes ved jordstasjonen.

Alle relevante data om antennestyringsordrene skal loggføres på samme nivå som loggføringen som foretas etter første ledd bokstav a). Antennestyringsordrene er interessante som tilsynsobjekt for å kunne vurdere om en jordstasjon har fulgt satellitter jordstasjonen ikke har kommunikasjons-tillatelse for. Det presiseres derfor i femte ledd at plikter etter § 8 ikke gjelder for jordstasjoner som har antenne med fast pekevinkel.

Det foreslås at gjeldende forskrift § 13 andre ledd om at dataene skal lagres ved jordstasjonen i minimum to år videreføres i ny § 8 andre ledd.

I tredje ledd foreslås det inntatt at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kan gi pålegg om annen lagring og loggføring enn det som fremgår av første ledd. Slike pålegg om lagring og loggføring kan omfatte alt som vil bidra til at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet bedre kan utføre sine oppgaver.

I utkastet er det foreslått et fjerde ledd som gir Nasjonal kommunikasjonsmyndighet kompetanse til å beslutte at en kopi av loggdataene etter at en loggfil er generert, snarest mulig skal oversendes Nasjonal kommunikasjonsmyndighet. Kopien av loggdataene skal brukes ved tilsyn og vil gi tilsynsmyndighet muligheter til å kontrollere at loggdataene ikke er blitt manipulert eller endret.

Bestemmelsen vil i sin helhet etter departementets vurdering gi Nasjonal kommunikasjonsmyndighet en bedre mulighet til å utføre tilsyn, samt bidra til å sikre at krav oppstilt i Svalbardtraktaten og Antarktistraktaten oppfylles.

Til § 10 Medvirkning ved tilsyn

Forslaget til ny § 10 om medvirkning ved tilsynet er i stor grad en videreføring av gjeldende praksis. Bestemmelsen presiserer medvirkningsansvaret som følger av ekomloven § 10-4. Det foreslås tatt inn i første ledd at den som er gjenstand for tilsyn har en plikt til å sørge for at Nasjonal kommunikasjonsmyndighet og eventuelt den som bistår ved tilsynet har uhindret adgang til jordstasjonen og tilgang til nødvendig dokumentasjon og logg. Dette er en videreføring av gjeldende forskrift § 8 andre ledd. Nytt i første ledd er forslaget i tredje setning om at tillatelsesinnehaver, dennes representant eller den driftsansvarlige kan pålegges å være til stede ved tilsynet.

I andre ledd foreslås det presisert at tillatelser og dokumentasjon om driften og bruken av en jordstasjon skal være tilgjengelige ved jordstasjonen. Dette er en videreføring av gjeldende forskrift § 7.

Til § 14 Beredskapssituasjon

Vitale norske hensyn kan føre til at bruk av jordstasjon må endres eller opphøre. Tilsvarende bestemmelse fremgår av gjeldende § 19. Bestemmelsen foreslås endret for å tydeliggjøre at det er Nasjonal kommunikasjonsmyndighet som kan kreve at bruk av jordstasjon innskrenkes eller nektes. Det er ikke ment å endre det materielle innholdet i bestemmelsen.

Hensynet til rikets sikkerhet og beredskap er hensyn som det normalt ligger utenfor Nasjonal kommunikasjonsmyndighets oppgave å vurdere. Bruksbegrensninger etter første ledd vil utføres av Nasjonal kommunikasjonsmyndighet på oppdrag fra annen myndighet.

Det er i samsvar med etablert praksis og alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper at den myndighet som tildeler tillatelsen også gis formell kompetanse til å innskrenke denne. Nasjonal kommunikasjonsmyndighet vil innhente råd fra andre myndigheter i en slik situasjon. Den valgte løsningen anses også å være den tidsmessig gunstigste.

Bestemmelsens rekkevidde er ment å favne vidt, og kan for eksempel anvendes når et land som benytter Svalbard eller Antarktis til å lese ned data fra satellitt erklærer krig eller er

involvert i krigslignende handlinger. Bestemmelsen kan også benyttes når det er nødvendig i beredskapssituasjoner.

Innskrenking i adgangen til å benytte jordstasjon gir ikke rett til erstatning. Det foreslås tatt inn at forvaltningsloven § 16 om forhåndsvarsling og § 42 om utsatt iverksetting ikke gjelder i slike situasjoner.

Til § 15 Gebyr

Bestemmelsen tilsvarende § 21 og foreslås videreført med mindre språklige endringer.

Til § 16 Unntak

Bestemmelsen tilsvarende § 22 og foreslås videreført med den endring at det nå presiseres at det er Nasjonal kommunikasjonsmyndighet som kan gjøre unntak fra bestemmelsene i forskriften.

Til § 17 Klagemyndighet

Klageordningen foreslås oppdatert for å reflektere organisatoriske endringer i gjeldende lovgivning.

Til § 18 Ikrafttredelse

Forskriftene trer i kraft fra det tidspunkt departementet bestemmer. Fra samme tidspunkt oppheves eksisterende jordstasjonsforskrift av 11. juni 1999.

5. ENDRING I ANDRE FORSKRIFTER

Forskrift om stedlig virkeområde for lov om elektronisk kommunikasjon vedrørende Svalbard, Jan Mayen, Bilandene og Antarktis gir i dag ekomloven anvendelse i alle disse områder, med unntak for kapittel 3 og 4 for så vidt gjelder Svalbard. Kapittel 3 og 4 omhandler utpeking av tilbydere med sterk markedsstilling (i forhåndsdefinerte markeder) og pålegg av virkemidler. Ekomloven § 9-4 om saksbehandlingstid er derfor i dag gitt anvendelse på Svalbard og i Antarktis, selv om ikke hensynet bak bestemmelsen gjør seg gjeldende der. Reglene om saksbehandlingstid vil ikke være praktisk gjennomførbare på Svalbard eller i Antarktis, da tillatelsesregimet er underlagt andre regler for tildeling.

Som følge av dette vil Samferdselsdepartementet vurdere å endre forskrift om stedlig virkeområde for lov om elektronisk kommunikasjon vedrørende Svalbard, Jan Mayen, Bilandene og Antarktis, slik at ekomloven kapittel 3 og 4 heller ikke gjelder i Antarktis, samt § 9-4 unntas for både Svalbard og Antarktis.